

de fleste følger – også pastor Arne Majvang i den foreliggende skildring af Dalby og Tureby i Østsjælland. Læseren føres, for hvem ved hvilken gang, tilbage til kridttiden; sognene dannes, befolkes og får i historisk tid kirker, der gennemgås detaljeret, til igemed præster, degne, skoler og skoleholdere. Det meddeles endog, at kirkedøren, der er opsat i 1926, på ydersiden er forsynet med 350 store, håndsmedede søm. Er traditionen således pligtopfyldende fulgt, er den også fulgt smukt. Pastor Majvang har gjort et betydeligt arbejde for i arkiver og andre steder at fremdrage træk af almen kulturhistorisk interesse såvel til den almindelige præstehistorie som også degne- og skoleholderhistorien. Prisen bærer imidlertid nogle breve fra fru Anna Marcussen, f. Rosing, hvis mand 1838–59 var præst i Dalby-Tureby. De er skrevet i 1850'erne og bringes i fyldige uddrag; de er det værd for deres forfatters sjældne begavelse og skriveevne, og de giver et ypperligt billede af præstegårdslivet i hellig og søgn ved midten af forrige århundrede. Også Marcussens efterfølger, E. A. C. Olsens hustru Amalia var meget skrivende; fra hendes hånd gengives uddrag af en dagbog, præget af idelige påkaldelser. En bedre iagttagelse var ægteparrets datter Frederikke, fra hvem Majvang bringer et langt brev til hendes mand, hvori hun under en bispevisitats i Dalby 1865 giver en glimrende karakteristik af H. L. Martensen.

Finn H. Lauridsen.

Nitten generationer. Slægten Barfod-Barfoed i korte biografier og tidtbilleder. Ved Jørgen H. P. Barfod. (Udgivet af slægtsforeningen, 1960). 323 s.

Det er ikke første gang, at en oversigt over slægten Barfod-Barfoed bringes i trykken; men i modsætning til de tidligere fører den foreliggende, der blandt andet bygger på et ufuldendt manuskript af genealogen

Th. Hauch-Fausbøll, slægten endnu to generationer tilbage, nemlig til Niels Mikkelsen Barfod, der i 1406 nævnes som rådmand i Randers. I oversigten i Biografisk Leksikon karakteriseres Barfod-slægten som en præsteslægt, og det er rigtigt, at en lang række af dens medlemmer, også af de mere fremtrædende, har været præster; men i øvrigt spænder erhvervsfordelingen i de 1653 biografier over alle mulige grene. Det adelsskab, slægten erhvervede i 1455, har gennem tiderne ikke været af overvættets betydning for den; men den har dog, uden at være alt for højt på strå, i store træk tilhørt det solide borgerskab. En betydelig udvidelse af det tidligere materiale udgør de til Norge og Sverige og herfra til andre lande udvandrede grupper, der ikke mere bærer navnet, men kalder sig Christiansen, Christiansson eller Schartau.

Som noget nyt i slægtstavler har udgiveren forsynet hvert slægtled med en kort historisk oversigt over samtidige begivenheder, en idé, der på udmærket måde fremmer sammenhængen i generationerne. Den grundige bog, der er illustreret, skæmmes desværre af alt for mange meningsløse trykfejl, der mærkeligt nok hovedsagelig findes i de sammenhængende tekster og ikke i det komplicerede tavleapparat; men herpå anvendes måske også umiddelbart mere omhu.

Finn H. Lauridsen.

Inuk Luplau Janssen: Mendel Levin Nathanson og hans slægt med anelavle og stamtable. (Trykt som manuskript, 1960. I kommission hos Wegeners Boghandel, Valby). 145 s.

M. L. Nathansons efterslægt var optaget i Josef Fischer: Simon Lazarus og hans efterkommere (1911). I denne bog er Nathansons efterslægt udskilt og ført ned til 1959. I dag bærer ingen af slægten navnet Nathanson, men et mindre antal slægtsmedlemmer repræsenterer under navnet Nansen den lige mandslinje. Efterslægten